

Božja beseda dneva (zadnja večerja)

1.berilo, 2Mz 12,1-8.11-14

¹ GOSPOD je rekel Mojzesu in Aronu v egiptovski deželi: ² »Ta mesec* naj vam bo začetek mesecev, naj vam bo prvi med meseci v letu! ³ Govorita vsej Izraelovi skupnosti in recita: »Deseti dan tega meseca naj si vsak priskrbi po eno jagnje za očetno hišo, po eno jagnje za hišo. ⁴ Če pa je hiša premajhna za eno jagnje, naj ga vzame skupaj s svojim sosedom, ki je najbližji njegovi hiši, po številu duš; na jagnje štejte po tem, koliko more vsak pojesti! ⁵ Jagnje pa naj vam bo neoporečno, eno leto star samec. Morete ga vzeti izmed ovc ali izmed koz. ⁶ Hranite ga do štirinajstega dneva tega meseca!

Potem naj ga vsa zbrana Izraelova skupnost proti večeru*

zakolje.⁷ Vzamejo naj nekaj krvi in z njo pomažejo podboja in naddurje hiš, v katerih ga bodo jedli.

⁸ Tisto noč naj jedo meso, pečeno na ognju, in nekvašeni kruh; z grenkimi zelišči naj ga jedo.

Takole ga jejte: imejte ledja prepasana, sandale na nogah in palico v roki; jejte ga naglo!

To je pasha*

za GOSPODA. ¹² To noč pojdem skoz egiptovsko deželo in udarim vse prvorojence v egiptovski deželi, od človeka do živine, in opravič sodbo nad vsemi egiptovskimi bogovi. Jaz sem GOSPOD. ¹³ Tedaj bo za vas kri znamenje na hišah, v katerih bivate: ko zagledam kri, pojdem mimo vas; pri vas ne bo morilne šibe, ko udarim egiptovsko deželo.

¹⁴ Ta dan naj vam bo v spomin in praznujte ga kot GOSPODOV praznik; iz roda v rod ga praznujte kot večni zakon! ¹⁵ Sedem dni jejte nekvašeni kruh!

PS 116, 12-13.15-16.18-19

Odpev: Kelih zahvale je udeležba pri Kristusovi krvi.

¹² Kaj naj vrnem GOSPODU

za vse njegove dobrote nad mano?

¹³ Čašo odrešenja bom vzdignil

in klical bom ime GOSPODOVO.

Odpev:

¹⁵ Dragocena je v očeh GOSPODOVIH smrt njegovih zvestih.

¹⁶ O GOSPOD, zares sem tvoj služabnik, tvoj služabnik sem, sin tvoje služabnice, razvozlal si moje vezi.

Odpev:

¹⁸ Svoje zaobljube GOSPODU bom izpolnil pred vsem njegovim ljudstvom,

¹⁹ v dvorih GOSPODOVE hiše, v tvoji sredi, Jeruzalem.

2.berilo, 1Kor 11,23-26

²³ Jaz sem namreč prejel od Gospoda, kar sem vam tudi izročil: Gospod Jezus je tisto noč, ko je bil izdan, vzel kruh ²⁴ in se zahvalil, ga razlomil in rekel: »To je moje telo za vas. To delajte v moj spomin.« ²⁵ Prav tako je vzel tudi kelih po večerji in rekel: »Ta kelih je nova zaveza v moji krvi.*

Kolikorkrat boste pili, delajte to v moj spomin.« ²⁶ Kajti kolikorkrat jeste ta kruh in pijete kelih, oznanjate Gospodovo smrt, dokler ne pride.

Evangelij po Janezu 13,1-15

Pred praznikom pashe je Jezus, ker je vedel, da je prišla njegova ura, ko pojde s tega sveta k Očetu, in ker je vzljubil svoje, ki so bili na svetu, tem izkazal ljubezen*

do konca. ² Med večerjo je hudič Judu Iškarijotu, Simonovemu sinu, že položil v srce namen,* da Jezusa izda. ³ Ker*

je Jezus vedel, da mu je Oče dal vse v roke in da je prišel od Boga in odhaja k Bogu, ⁴ je vstal od večerje, odložil vrhnje oblačilo, vzel platno in se z njim opasal. ⁵ Nato je vlil vode v umivalnik in začel učencem umivati noge in jih brisati s platnom, s katerim je bil opasan. ⁶ Prišel je k Simonu Petru. Ta mu je rekel: »Gospod, ti mi noge umivaš?« ⁷ Jezus je odvrnil in mu rekel: »Tega, kar jaz delam, ti zdaj še ne razumeš, a spoznal boš pozneje.« ⁸ Peter mu je rekel: »Ne boš mi umival nog, nikoli ne!« Jezus mu je odgovoril: »Če te ne umijem, nimaš deleža z menoj.« ⁹ Simon Peter mu je rekel: »Gospod, potem pa ne samo nog, ampak tudi roke in glavo.« ¹⁰ Jezus mu je dejal: »Kdor se je skopal, mu ni treba drugega, kakor da si umije noge; ves je namreč čist. Tudi vi ste čisti, vendar ne vsi.« ¹¹ Vedel je namreč, kdo ga bo izdal, zato je rekel: »Niste vsi čisti.«

¹² Ko jim je umil noge in vzel vrhnje oblačilo, je spet prisedel in jim rekel: »Razumete, kaj sem vam storil? ¹³ Vi me kličete »Učitelj« in »Gospod«. In prav govorite, saj to sem. ¹⁴ Če sem torej jaz, Gospod in Učitelj, vam umil noge, ste tudi vi dolžni drug drugemu umivati noge. ¹⁵ Zgled sem vam namreč dal, da bi tudi vi delali tako, kakor sem jaz vam storil.

Razlaga

Obhajamo veliki četrtek, poznan po krizmeni maši (dopoldan) in večerni maši, ko se še posebej spominjamo zadnje večerje in na koncu maše zapojemo »Oljsko goro« v spomin na Jezusov krvavi pot v vrtu Getsemani.

»To delajte v moj spomin«, pravi Jezus pri zadnji večerji. Snidenje in delitev kruha in vina, sadu zemlje, človekovega dela in božjega daru, nas spominja, da smo zbrani v Kristusovem imenu, da si v njegovem imenu hrano delimo in si je ne grabimo, da smo le v njegovem imenu lahko bratje in sestre in da le v Njem lahko odkrijemo to našo temeljno poklicanost bratov in sester, ki živijo v odpuščanju in medsebojnem sprejemanju.

Ko govorimo o posvečenih oljih za zakramentalno maziljenje, je v ospredju vprašanje božje prisotnosti, ki pa nas spreminja in odpira za božjo ljubezen, nas naredi sposobne odpuščati in torej živeti kot bratje in sestre. Po sebi to nismo, vendar v Kristusu to našo temeljno poklicanost spoznavamo in uresničujemo. Človek naj bi bil ves maziljen od glave dol, ker v smislu zakramenta postaja nov človek, diši po novem, diši po bratu in sestri in ne smrdi več po nasprotniku in sovražniku. Zanimivo pri prizoru zadnje večerje je, da Jezus reče Simonu Petru, da je potrebno, da mu umije le noge in nič drugega, ker je že čist. Simbolika nog je lahko velika: pomeni na primer tisti del telesa, s katerim smo prizemljeni. Pri našem odrešenju ne gre za to, da bi se odzemljili, ampak da bi bili prizemljeni na pravilen način; prizemljeni na božji način. Pravilen odnos do zemlje in do vsega tega, kar je ustvarjeno. Za to gre! Gre tudi za to, da bi hodili v pravo smer in da ne bi zgrešili cilja. Smo ustvarjeni zato, da postanemo in živimo kot božji otroci, polni zaupanja v Boga Očeta, kot nam je to Jezus enkrat za vselej pokazal.

Vse, kar je ustvarjeno, je dobro, nič ni slabo; sploh pa ne bližnji, ne sobrat ... le greh je vse pokvaril. Le greh nam je pokazal napačno smer, napačen način. Vse, kar je ustvarjeno, je ustvarjeno od Boga, zato je po sebi dobro. Le vključeno mora biti v ta odnos Bog–človek, ki je v Jezusu Kristusu sinovski odnos.

Drama tega odnosa se s smrtjo in vstajenjem našega Gospoda enkrat za vselej dopolni. Na začetku te drame nista trpljenje in smrt, ampak je zadnja večerja, dejanje globoke ljubezni do bratov in seveda tudi do sester. To je pravi božji pogled na vse nas in na vso našo resničnost. Naj postane to tudi naš pogled na naše bližnje, brate in sestre, in predvsem na našega Boga, ki se nam je razodel v Jezusu Kristusu kot ljubeči Bog, ljubeči Oče nam vsem.

Osebne prošnje tudi za vso skupnost in vso družbo

...